

Arbetsmarknadsdepartementet

Vår referens/dnr:

69/2015

103 33 Stockholm

Er referens/dnr:

A2015/1050/ARM

2015-05-29

Remissvar

Tillämpningsdirektivet till utstationeringsdirektivet – Del II (SOU 2015:38)

Sammanfattning

Beträffande förslaget att införa ett entreprenörsansvar anser föreningen Svenskt Näringsliv att förslaget innebär en omotiverad överimplementering av det bakomliggande EU-direktivet
att betalningsansvar flyttas från skötsamma, seriösa företag till mindre skötsamma företag,
att den fria rörligheten för tjänster motverkas,
att det saknas belägg för existerande problem av sådan omfattning att förslaget är motiverat,
att prisnivån inom branschen pressas upp då företag måste kompensera sig för en ökad betalningsrisk,
att konkurrensen snedvrids,
att regelverket är krångligt och dyrbart för berörda företag.

Mot denna bakgrund avstyrker föreningen med bestämdhet förslaget.

En inledande synpunkt

Föreningen noterar att exempelvis Sveriges Byggindustrier inte är remissinstans. Detta är synnerligen anmärkningsvärt då båda förslagen i slutbetänkandet, om tydliga kollektivavtalsvillkor och entreprenörsansvaret, gäller i synnerhet byggsektorn. Frågan om införande av ett entreprenörsansvar berör direkt medlemsföretag i bygg- och anläggningssektorn och kommer, om det genomförs, att medföra stora negativa verkningar i branschen.

Företrädare för Svenskt Näringsliv och Sveriges Bygginstrumenter har vid ett särskilt möte med Utredningen om nya utstationeringsregler redogjort för dessa negativa verkningar för byggbranschen och framfört organisationernas allvarliga betänkligheter mot förslaget.

Mot denna bakgrund framstår det som synnerligen märkligt att såväl Sveriges Bygginstrumenter som övriga direkt berörda arbetsgivarorganisationer inom bygg- och anläggningssektorn utelämnats som remissinstans.

Sveriges Bygginstrumenter inger trots detta ett yttrande till regeringen. Svenskt Näringsliv, som tagit del av innehållet, instämmer i de åsikter som framförs i yttrandet.

Förbättrad tillgång till information om kollektivavtalsvillkor

Skyldighet för arbetstagarorganisationer att lämna in kollektivavtalsvillkor

Utredningen föreslår att 9 a § utstationeringslagen förtydligas så att det framgår att arbetstagarorganisationer är skyldiga att till Arbetsmiljöverket lämna in sådana villkor som avses i 5 a och 5 b §§ utstationeringslagen.

Föreningen anser att detta förslag är både välkommet och nödvändigt. Som utredningen konstaterar har bestämmelserna om skyldighet för arbetstagarorganisationerna att lämna in sådana kollektivavtalsvillkor som anges i 5 a och 5 b §§ utstationeringslagen inte fungerat. En förklaring kan vara den i utredningen framförda, nämligen att arbetstagarorganisationerna tolkar nuvarande bestämmelse så att det endast är om det finns en avsikt att vidta stridsåtgärder som villkor ska ges in. Föreningen vill framhålla att det kan finnas andra förklaringar. Under alla förhållanden är den av arbetstagarorganisationerna lämnade förklaringen felaktig och helt grundlös, vilket torde framgå alldeles klart vid en läsning av förarbetena till bestämmelsen.

Som utredningen påpekar är förevaron av tydliga och förutsebara villkor en viktig förutsättning för utstationeringar. Den föreslagna ändringen är därför nödvändig. Föreningen har också länge krävt en skärpning av arbetstagarorganisationernas ansvar i detta avseende.

Det finns dock andra brister med nuvarande reglering som inte löses genom den föreslagna förändringen av 9 a § utstationeringslagen. De villkor som ges in till Arbetsmiljöverket bör, innan de publiceras på hemsidan, kontrolleras av lämplig myndighet. Av 5 a och 5 b §§ utstationeringslagen följer att de villkor som får krävas ska motsvara villkoren i ett centralt branschavtal. Erfarenheterna hittills visar att detta inte respekteras av arbetstagarorganisationer som lämnat in villkor till Arbetsmiljöverket. En okritisk publicering av inlämnade villkor kan därför vilseleda utländska arbetsgivare beträffande villkor som får ställas. Det kan inte godtas att en statlig myndighet lämnar felaktig information om tillåtna kollektivavtalsvillkor.

Kontrollen bör gälla dels huruvida de ingivna villkoren motsvarar de villkor som anges i 5 a och 5 b §§ utstationeringslagen, dels att villkoren är hämtade från ett centralt branschavtal. Vid denna kontroll bör Arbetsmiljöverket vid behov samråda med andra myndigheter, främst Medlingsinstitutet. Verket bör också vid behov kontakta arbetsgivarorganisationen i branschen om tveksamhet uppstår rörande ingivna villkor.

Anmälan av en kontaktperson

Utredningen föreslår att skyldigheten enligt 9 a § att ge in kollektivavtalsvillkor kompletteras med en skyldighet för arbetstagarorganisationer att anmäla en kontaktperson till Arbetsmiljöverket vilken ska lämna information till utländska arbetsgivare om de villkor som gäller under en utstationering i Sverige.

En sådan informell, icke öppen information om kollektivavtalsvillkor skapar rättsosäkerhet för den utländske arbetsgivaren. Detta blir än mer tydligt mot bakgrund av att informationen ska lämnas av företrädare för ena parten i det kollektivavtal varifrån villkoren ska hämtas och att det inte alltid är säkert att parterna är överens om innebörden i en viss minimilönebestämmelse. En skyldighet att anmäla en kontaktperson ökar inte transparensen, förutsebarheten och tillgängligheten för en utländsk arbetsgivare.

Förslaget är vare sig lämpligt eller tillräckligt för att uppfylla artikel 5 i tillämpningsdirektivet. Föreningen avstyrker därför förslaget.

Frånvaro av sanktionsregel

Utredningen föreslår inte någon sanktion för den situationen att en arbetstagarorganisation, trots den skärpta formuleringen i 9 a § utstationeringslagen, underlåter att uppfylla sin skyldighet att ge in korrekta kollektivavtalsvillkor till Arbetsmiljöverket. Detta är en stor brist. Utan någon form av sanktion finns en risk att inte heller den föreslagna ändringen av 9 a § utstationeringslagen kommer att efterlevas.

Föreningen anser det nödvändigt med någon form av sanktion. Föreningen har föreslagit att korrekt ingivna kollektivavtalsvillkor ska utgöra en förutsättning för rätten att vidta stridsåtgärder och för giltigheten av ett träffat kollektivavtal. Med en sådan ordning skulle fackliga organisationer, av rädsla för att få giltigheten av stridsåtgärder och kollektivavtal rättsligt prövade, vara mer måna om att lämna in korrekta villkor.

Utredningen avvisar dock sådana lösningar. Enligt utredningen är inte ens sanktionsavgifter en lämplig sanktion, detta av två skäl. Dels menar utredningen att detta skulle utgöra en offentligrättslig sanktion för att framtvinga ett civilrättsligt avtal (sid 71). Denna beskrivning är dock inte helt korrekt. En sanktionsavgift skulle vara en påföljd för en underlåtenhet att lämna in villkor till myndigheten, inte för att framtvinga av ett avtal. Dels menar utredningen (samma sida) att det är främmande för den svenska arbetsmarknadsmodellen att koppla en offentligrättslig sanktion till en förpliktelse för den ena parten.

Föreningen har, som angivits ovan, föreslagit andra sanktioner. Föreningen vill ändå framhålla att föreningen inte anser att något av de av utredningen framförda argumenten mot sanktionsavgifter har någon särskild relevans. Sanktionsavgifter och andra ekonomiska påföljder är inte ovanliga på den svenska arbetsmarknaden. Så kan exempelvis underlåtenhet för arbetsgivare att vidta åtgärder enligt arbetsmiljölagstiftningen eller att göra en lönekartläggning föranleda ekonomiska påföljder, fastställda av myndigheter. Varför synsättet skulle vara annorlunda vid underlåtenhet från en facklig organisations sida är svårt att förstå.

Föreningen tar avstånd från tanken om någon form av statligt organiserad och finansierad medling för att nå en lösning om de villkor som ska gälla i utstationeringssituationer. Är parterna i ett kollektivavtal oeniga om tolkningen av en regel om exempelvis minimilön, är det fråga om en regelrätt kollektivavtalstolkningstvist. Det ligger inte, som utredningen felaktigt påstår, i linje med den svenska arbetsmarknadsmodellen att lösa den sortens tvister

primärt genom medling. Föreningen har ovan föreslagit en myndighetskontroll av ingivna villkor och att myndigheten inom ramen för en sådan kontroll kan ta en kontakt med arbetsgivarsidan. Visar det sig därvid att parterna har olika uppfattning om innebörden av ett visst kollektivavtalsvillkor kan Arbetsmiljöverket inte publicera villkoret. En sådan publicering skulle inte vara transparent och tydlig.

Föreningen delar utredningens uppfattning att det inte är lämpligt, med hänsyn till den svenska arbetsmarknadsmodellen, att ersätta det nuvarande systemet med en lösning enligt vilken en myndighet åläggs att fastställa vad som är den hårda kärnan i ett kollektivavtal. Av samma anledning är det också olämpligt att införa en tariffnämnd eller liknande för att fastställa vilka kollektivavtalsvillkor som ska gälla vid utstationering.

Entreprenörsansvar

Utredningens förslag om införande av ett entreprenörsansvar i byggbranschen avviker på flera punkter från tillämpningsdirektivets bestämmelser i artikel 12 och innebär en klar överimplementering. Förslaget innebär vidare så stora negativa effekter i byggbranschen att förslaget inte kan accepteras. Svenskt Näringsliv avstyrker förslaget.

Tillämpningsdirektivet ger medlemsstaterna en valfrihet att inom byggbranschen antingen tillämpa ett entreprenörsansvar eller att vidta andra lämpliga åtgärder. Regeringen har emellertid givit utredningen i uppdrag att föreslå ett entreprenörsansvar. Denna bestämning av uppdraget är olycklig och innebär en begränsning av möjligheterna att bedöma vilken metod eller vilka metoder som är effektivast för att stävja bedrägerier och missbruk. Det hade varit angeläget att låta utredningen förutsättningslöst utreda denna fråga så att olika åtgärder hade kunnat vägas mot varandra.

Övergripande synpunkter

En viktig utgångspunkt är att ett företag som försummar att infria sina skyldigheter ska vidkännas påföljder för en sådan försummelse. Ett regelverk med denna utgångspunkt inskräper ett ansvarsmedvetande hos företag och har en preventiv effekt på deras handlande.

Sett mot denna bakgrund är förslaget om entreprenörsansvar direkt kontraproduktivt. Förslaget innebär att ansvaret flyttas till andra bolag än det där det bör ligga, dvs hos det bolag som försummat att utge lönen. En sådan reglering skickar fel signaler till oseriösa företag av innebörd att det är andra bolag som görs ansvarigt för löneskulder. Risker är stora att viljan hos dessa att göra rätt för sig minskar. Förslaget kommer, om det genomförs, snarare att uppmuntra till fusk och illojala beteenden och drabba seriösa företag som inte gjort något fel och vilka heller inte kan påverka ett felaktigt agerande hos underentreprenörer.

Förslaget avser ansvar för utstationerade arbetstagares lön. Detta innebär att reglerna blir tillämpliga när ett utländskt företag försummar att betala lön till sina anställda. Härmed uppstår en risk att förslaget hämmar viljan att anlita entreprenörer i andra EU-länder. En svensk beställare som står inför valet att anlita en svensk eller en utländsk underentreprenör vet att risken att bli ansvarig för en försumlig underentreprenör endast gäller om en utländsk entreprenör anlitas. Därmed motverkas den fria rörligheten för tjänster över gränserna. Detta är en allvarig nackdel med förslaget och är oförenligt med artikel 1 andra stycket, där syftet med tillämpningsdirektivet anges vara att också underlätta rörligheten av tjänster över gränserna.

Förslaget om införande av ett entreprenörsansvar måste ses mot den bakgrunden att det redan finns lagregler och myndigheter för den situationen att en underentreprenör inte betalar lön till sina anställda. Det är således inget vakuum som måste fyllas. Det går redan idag att rättsligt få prövat vem som rätteligen ska ansvara för löner och är det så att ett bolag inte betalar finns system för indrivning av fordringar och ytterst möjligheten att få domstolsbeslut på betalningsskyldighet. Genom förslaget övervältras ansvaret för att rätt ska skipas från dessa myndigheter till seriösa företag.

Här kan också påpekas att det alltsedan medbestämmandelagen infördes 1977 har funnits en möjlighet för arbetstagarorganisationer att kontrollera entreprenadkedjor genom de s.k. vetoreglerna i 38–40 §§ medbestämmandelagen. Det gäller situationer då en arbetsgivare vill att någon ska utföra arbete i en verksamhet utan att vara anställd där. Arbetsgivaren måste då underkasta sig vissa särskilda regler i lagen om inflytande för arbetstagarna. Reglerna gäller bl.a. vid anlitande av uthyrd arbetskraft och av entreprenörer.

Ett entreprenörsansvar måste, som Kommerskollegium påpekat, kunna motiveras med utgångspunkt i de faktiska problem som förekommer i medlemsstaten i utstationeringssituationer. En proportionalitetsbedömning måste med andra ord utfalla så att det visas att det inte finns andra och mindre ingripande åtgärder än ett entreprenörsansvar som ger samma resultat.

Utredningen har inte visat belägg för att problemen i utstationeringssituationer inom byggbranschen i Sverige är sådana att ett entreprenörsansvar är motiverat. Det kan naturligtvis förekomma missbruk och fusk inom byggbranschen, liksom i andra branscher, men det finns andra lämpliga åtgärder att vidta i stället för att införa ett entreprenörsansvar. Inom byggbranschen pågår sedan flera år arbete i detta syfte och den lag om personalliggare som träder i kraft den 1 januari 2016 kommer också att medverka till att förebygga fusk och missbruk i branschen. Som nyss nämnts finns i Sverige också ett regelverk som kan tillämpas för att skydda och hjälpa en utstationerad arbetstagarare.

Utredningen framhåller att liknande system med entreprenörsansvar har införts i andra länder. Utformningen av ansvarssystemen länderna emellan är dock väldigt olika. Så kan exempelvis ett företag enligt den finska modellen aldrig göras ansvarigt för en underentreprenörs försummelser, utan kan endast åläggas att betala en avgift för egen försummelse att undersöka underentreprenören innan kontrakt skrivs. Det är dock viktigt att framhålla att det veterligen inte finns någon undersökning av effekterna av system med entreprenörsansvar som visar att sådana system är effektiva. Exempelvis har den norska modellen inte motverkat svartarbete. Andelen svartarbete i norsk byggindustri är störst i hela OECD.

Gemensamt för de tre av utredningen undersökta länderna – Finland, Tyskland och Norge – är att det i dessa länder finns ett system med allmängiltigförklaring av kollektivavtal. Då några allmängiltigförklarade kollektivavtal inte finns i Sverige kan några slutsatser för svensk del knappast dras utifrån förhållandena i dessa länder. Detta understryks än mer av det förhållandet att det norska och tyska systemet omfattar även inhemska arbetstagarare.

Det föreslagna entreprenörsansvaret är solidariskt för entreprenörerna. Detta innebär att en utstationerad arbetstagarare kan vända sig till vem som helst i entreprenadkedjan med sina lönekrav. De i en entreprenörskedja ingående bolagen vet således inte om de kommer att drabbas av något betalningskrav. Alla bolagen måste således räkna med att kunna drabbas av lönekrav. Detta leder till att företag som entreprenörer inte redan känner väl till, inte minst

nyttillträdande företag i branschen, får svårare att få uppdrag då entreprenörerna kommer att vilja minimera risken att drabbas av ett entreprenörsansvar. Detta leder till en sämre konkurrens.

Bolagen har också små möjligheter att invända mot lönekrav då de saknar insyn i det försumliga företagets agerande. Risk finns vidare att en och samma lönefordran riktas mot flera entreprenörer, vilka därmed får svårt att skaffa sig en överblick över vilka de övriga gäldenärerna i entreprenörskedjan är. Den föreslagna anmälningsskyldigheten entreprenörerna emellan löser inte detta problem eftersom fordringar kan avse arbete på olika arbetsplatser och under olika tidsperioder. Denna oklarhet kan leda till att en fordran betalas av olika entreprenörer.

Entreprenörer måste således kalkylera med en högst obestämbar risk att utsättas för betalningskrav, vilket påverkar prisbilden i höjande riktning. Kostnaderna för företag, inte minst små och medelstora företag, kan också bli stora om de som beställare åläggs ett ansvar för underentreprenörers försummelser. Detta bekräftas också av utredningens konsekvensanalys.

Utvecklingen inom byggbranschen har under lång tid gått mot specialisering. Olika former av specialarbeten utförs av underentreprenörer och inte av de större byggbolagens anställda. Införandet av ett entreprenörsansvar skulle med stor sannolikhet motverka denna utveckling och i stället öka incitamentet för större byggbolag att anställa specialister. Behovet av att anlita underentreprenörer med specialistkompetens skulle därmed minska, vilket ur kvalitetssynpunkt är en oönskad utveckling.

Det föreslagna regelverket är i sig krångligt och går stick i stäv med regeringens i andra sammanhang torgförda ambition att förenkla regelverket. Krångligheten gäller inte minst den entreprenör som krävs på lön. Entreprenören måste göra en förhållandevis omfattande utredning rörande skyldigheten att göra skatteavdrag och betala sociala avgifter. Denna bedömning måste alltid göras med beaktande av omständigheterna det enskilda fallet. Utredningen ger exempel (sid 147) på de olika parametrar – exempelvis hur länge arbetstagaren varit i Sverige samt hur andra länders skatte- och socialförsäkringssystem harmonierar med vårt – som kan komma att behöva bedömas. Som utredningen konstaterar kommer det att ställas höga krav på en entreprenör som ska betala lön till en anställd hos en underentreprenör att korrekt bedöma skatte- och avgiftsfrågorna.

Utredningen redogör för den överenskommelse som finns inom byggbranschen om ansvar för obetalda löner. Om utredningens förslag blir verklighet kommer det således att i byggbranschen att finnas dubbla regelsystem. Detta är förvirrande för alla inblandade parter.

Ett entreprenörsansvar är en apart och främmande företeelse på svensk arbetsmarknad och avviker därmed från den svenska arbetsmarknadsmodellen som ska vara vägledande för utstationeringsregleringen i Sverige.

Föreningen anser att det föreslagna entreprenörsansvaret kommer att vara mycket betungande för entreprenörer i byggbranschen. Det kommer påverka strukturen i branschen liksom affärsrelationer och prissättning på ett negativt sätt. Ett sådant ansvar kommer också att påverka den fria rörligheten för tjänster negativt. Mot denna bakgrund avstyrker föreningen med bestämdhet förslaget.

Utöver dessa övergripande synpunkter vill föreningen kommentera några enskilda frågor.

Ansvar i flera led

Utredningen förslag innebär att ansvaret ska kunna göras gällande i samtliga led i en entreprenörskedja. Tillämpningsdirektivet anger att ansvaret ska gälla endast i ett led, men tillåter generellt striktare ansvarsregler under förutsättning att dessa är icke-diskriminerande och proportionella.

Som skäl för sitt förslag anför utredningen i huvudsak att det finns risk att de inblandade bolagen konstruerar en entreprenörskedja på ett sådant sätt att ett entreprenörsansvar inte kan realiseras. Denna situation, som förutsätter ett illojalt samarbete mellan flera bolag, får sägas vara mycket udda och ovanlig. Risken för att en sådan situation ska inträffa är så liten att situationen inte kan motivera införandet av ett ansvar i samtliga led i en entreprenörskedja.

En utvidgning av ansvaret till samtliga entreprenörer i en entreprenörskedja är oproportionerlig eftersom de anförda riskerna som ska undanröjas med den föreslagna utvidgningen enklare kan uppnås på annat sätt, nämligen med en missbruksregel. En sådan bestämmelse kan exempelvis innebära att ansvaret flyttas upp ett led endast om ett kringgående av regelverket har skett. På så sätt elimineras den risk som utredningen pekat på, samtidigt som de negativa effekter begränsas som ett entreprenörsansvar i flera led för med sig.

Avtalad lön eller minimilön

Utredningen föreslår att entreprenörsansvaret ska gälla den avtalade lönen. Endast om en avtalad lön inte kan styrkas ska ansvaret gälla minimilönen enligt 5 a § utstationeringslagen. (Med minimilön avses här även lön enligt 5 b § utstationeringslagen.)

Artikel 12.1 talar om "...eventuell inestående nettolön motsvarande minimilön...". Minimilön anges således tydligt i direktivtexten. I såväl utstationeringsdirektivet som tillämpningsdirektivet är det den hårda kärnan som står i centrum, och den hårda kärnan reglerar endast minimilön. Ett entreprenörsansvar bör därmed endast gälla minimilön. I annat fall kan en entreprenör lagligen bli tvungen att betala en högre lön än vad den utstationerande arbetsgivaren med stridsåtgärder kan tvingas att betala, vilket framstår som betänkligt.

Förslaget i denna del medför en osäkerhet hos entreprenören beträffande vilka lönekrav som kan komma att riktas mot denne. Om endast minimilönen omfattas minskar denna osäkerhet.

Utredningen anför (sid 119) att syftet med artikel 12 i tillämpningsdirektivet är att säkerställa lön för de utstationerade arbetstagarna. Föreningen vill påpeka att det i artikel 12.1 talas om minimilön, inte om lön i allmänhet.

Utredningen framhåller vidare (anförd sida) att om entreprenörsansvaret skulle förutsätta att det finns ett kollektivavtal (vilket är fallet om endast minimilönen skyddas) är det möjligt att entreprenörsansvaret inte kommer att skydda just den grupp av arbetstagare som det avser att skydda. Även med anledning av detta uttalande finns anledning att påpeka att det är minimilön som omnämns i artikel 12.1. Den effekt utredningen vill undvika – att arbetstagare

som inte omfattas av något kollektivavtal med en minimilön kommer att sakna skydd – är en följd av det sätt på vilket Sverige valt att införliva utstationeringsdirektivet.

Enligt föreningen bör tillämpningsdirektivet genomföras så att den fria rörligheten för tjänster påverkas så lite som möjligt. Mot den bakgrunden saknas skäl att föreskriva att entreprenörsansvaret ska omfatta mer än minimilönen.

Rimliga kontrollåtgärder

Utredningen har valt att inte följa regleringen i artikel 12.5 i tillämpningsdirektivet och föreslå att en entreprenör ska gå fri från ansvar om entreprenören vidtagit rimliga kontrollåtgärder avseende den anlitade underentreprenören.

Som skäl för sitt förslag anför utredningen att en domstolsprövning av om rimliga kontrollåtgärder vidtagits kan dra ut på tiden och att utgången är oviss. En ansvarsfrihet skulle därmed försvåra för arbetstagarna att få ut sin lön. Utredningen anser att även om entreprenörens rättssäkerhet talar för att det ska vara möjligt att åberopa att rimliga kontrollåtgärder vidtagits så väger skyddet för arbetstagarna tyngre.

Föreningen delar inte denna bedömning. Det är i högsta grad angeläget ur ett rättssäkerhetsperspektiv att en entreprenör som vidtagit rimliga kontrollåtgärder inte ska drabbas av ett betalningsansvar. Förslaget är som sådant behäftat med så stora osäkerhetsmoment i övrigt för entreprenören att det är mer än rimligt att det finns en möjlighet till ansvarsfrihet.

Om möjligheten till en sådan ansvarsfrihet inte finns kommer det att saknas incitament för entreprenörer att vidta några särskilda kontrollåtgärder, vilket i sig ökar risken för att mindre seriösa utstationerande arbetsgivare kommer att anlitas. Detta medför i sin tur en ökad risk utstationerade arbetstagare drabbas av utebliven lön.

Lagen (2013:644) om rätt till lön och annan ersättning för arbete utfört av en utlänning som inte har rätt att vistas i Sverige innehåller regler om ett solidariskt ansvar för uppdragsgivare avseende lön och annan ersättning. I lagen finns möjlighet till ansvarsbefrielse för en uppdragsgivare som har vidtagit rimliga kontrollåtgärder. Enligt föreningen saknas skäl att i fråga om det föreslagna entreprenörsansvaret införa en motsatt reglering.

Konsekvensanalysen

I slutbetänkandet finns ett avsnitt med en konsekvensbeskrivning. I det avsnittet konstaterar utredningen att utredningsuppdraget varit omfattande med många svåra ställningstaganden och att tiden för genomförandet av uppdraget varit kort.

Föreningen har respekt för att utredningen på den korta tid som stått till förfogande inte hunnit göra en grundligare och mer ändamålsenlig konsekvensanalys av förslaget om införandet av ett entreprenörsansvar. Konsekvensanalysen är bristfällig och vilar i stora delar på lösa antaganden om kostnader och tidsåtgång.

Ansvar för denna brist i betänkandet åvilar regeringen, som bestämt tidsramarna för uppdraget. Införandet av ett entreprenörsansvar är en mycket viktig fråga för den berörda branschen och det framstår som anmärkningsvärt att utredningen inte fått den tid som behövs för att fullgöra uppdraget på ett fullständigt och uttömmande sätt. Remissinstanser och andra berörda organ får därmed svårare att bedöma effekterna av förslaget. Detta är

inte acceptabelt när det gäller en så ingripande och svårbedömd fråga som införandet av ett
entreprenörsansvar.

SVENSKT NÄRINGSLIV

Christer Ågren